Articol I. Aurel Cărăşel

Articol II. Mitologii creştine. Anatema

Se clătină pe picioare şi se sprijini cu umărul de piatra rece. O umbră neagră îi trecu peste globurile ochilor şi se temu că urma să leşine, dar sfârşeala dură numai o clipă. Gândul că afară îl aşteptau, probabil, legionarii cu rânjete sardonice îl făcu să mai întârzie puţin, apoi îşi plimbă limba umflată peste buzele crăpate, uşor sărate din cauza sângelui, şi împinse cu umărul în stânca cioplită grosolan în formă de uşă ovală. Aceasta se împotrivi puţin, apoi cedă cu un zgomot surd şi se prăbuşi în exterior. Lumina năvăli în întunericul uscat, îl izbi peste irişi şi-l făcu să ţipe de durere.

Ieşi din peşteră, călcând asemenea unui beţivan de-abia ridicat dintr-un şanţ. Mâna dreaptă strângea cu înverşunare faldurile linţoliului îngălbenit, lipit de şolduri. Tufa de măslin care se chinuia să umbrească mormântul era uscată de mult timp. De altfel, cât vedeai cu ochii nu se zărea nimic verde, doar pietre, vârfuri tocite de coline, o albie prăfuită şi şarpele negru, îndepărtat, al unui drum. Porni într-acolo, întrebându-se unde dispăruseră semnele puterii romane.

Drumul era ciudat, o suprafaţă netedă, neagră şi fierbinte, în care tălpile lăsau urme uşoare. O apucă înspre răsărit, sperând că geografia locală nu apucase să se schimbe prea mult. După un timp, auzi un şuierat sinistru în urmă, o clipă se gândi la Diavol şi la ispitele sale, dar vehiculul ce se apropia cu viteză nu părea să aibă în comun cu Infernul decât fumul negru ce izbucnea de sub roţi. Camioneta opri la câţiva paşi de el, şoferul se aplecă peste portieră, scuipă o bucată galbenă de tutun de mestecat chiar între picioarele sale şi îi făcu semn să urce pe partea cealaltă.

Bancheta din vinilin negru era fierbinte şi acoperită cu un strat subţire de praf. Mătură cu dosul palmei peste suprafaţa sa şi se aşeză cât mai aproape de margine. Bărbatul de la volan avea faţa măslinie şi o mustaţă neagră, răsucită cu vârfurile în sus. Purta ochelari de soare şi o şapcă de pânză galbenă, cu o reclamă pe jumătate ştearsă. Îl măsură câteva clipe pe deasupra ramei ochelarilor, apoi manevră schimbătorul de viteze şi porni hadurghia din loc. După ce motorul îşi intră în ritm, întoarse capul spre el şi-l întrebă încotro merge în îmbrăcămintea aceea ciudată.

Ciudat era el, se gândi, dar nu cuteză să spună cu voce tare. După un timp, îi răspunse, pe un ton potolit, că are de îndeplinit o

misiune sfântă şi că hainele sale sunt potrivite cu credinţa sa. Celălalt scuipă pe geam, îşi trase mustaţa de unul dintre vârfuri şi-l întrebă dacă este vorba despre o misiune fanatică, situaţie în care el se vede nevoit să-l dea jos, deoarece nu are nevoie de necazuri cu poliţia. Oftă şi-i spuse că s-a întors să mântuie lumea, aşa că poate să-l lase oriunde doreşte, în drum.

— Să mântui lumea?! bombăni mirat şoferul şi clătină din cap. Cine ţi-a spus ţie, străine, că lumea asta ar avea nevoie de vreo mântuire? La toţi dracii, de bani, de femei frumoase, de bere bună şi de vacanţe la Copa Cabana, da, da, de asta are nevoie lumea noastră. Dacă mântuirea ta aduce cu ea chestiile astea, atunci se cheamă că eşti binevenit.

Ajunseră la o intersecţie semaforizată, la intrarea într-un oraş mare, cu un trafic aglomerat. Îi strigă să coboare şi, dacă nu cunoaşte Ierusalimul de Est, s-o ia drept înainte, până la prima staţie de metrou, unde o să se poată orienta pe harta de la intrare.

Oraşul îl întâmpină cu forfota-i nepăsătoare, cu norii de fum ai eşapamentelor şi cu mirosul de asfalt încins. Reclame ţipătoare îi asaltară retinele, postere uriaşe cu trupul unei femei aproape complet dezbrăcate păreau că sunt gata să se prăbuşească peste el din mai multe direcţii, o clădire înaltă până la nori, zveltă ca o lamă, cu sute de geamuri se ivi sclipind orbitor de după un colţ, vehicule ţipător colorate alergau la câţiva paşi de el cu viteze înspăimântătoare…

I se făcu foame şi, mai ales, sete. Se aşeză pe un colţ de bordură, încins de soare, şi se concentră să facă o minune. Nu reuşi. Nici nu era de mirare, îşi zise, trecuseră doar atâta veacuri de când o realizase pe ultima, probabil că-şi pierduse îndemânarea sau, poate, cine ştie, bioenergia era de vină.

Se aşeză la rând, în faţa unei tonete unde se vindeau hamburgeri, dar vânzătorul îl înjură şi-l izgoni când îi spuse că nu are bani. O femeie îl numi vagabond şi-i strigă să se ducă la muncă, Primăria asigura tuturor celor ce se găseau în şomaj un loc la întreţinerea străzilor şi a spaţiilor verzi. Un bărbat cu cămaşă portocalie şi cu o chelie impunătoare, pe care şi-o ştergea mereu cu batista, îi prezentă o legitimaţie, îi spuse că este de la „Protecţia socială” şi vru să-l înscrie într-un catastif pentru a-l trimite la o cantină a săracilor, dar când auzi cum se numeşte se uită urât la el şi vârî catastiful într-o geantă din piele.

Rătăci mult timp fără ţintă, încercând să înţeleagă ceea ce îi trecea pe dinaintea ochilor. Într-un târziu, frânt de oboseală, intră în umbra plăcută a unui bazar. Lângă un coş de gunoi cerşea un bărbat orb, care avea un certificat de cerşetor parafat de Primărie atârnat de umărul drept. Încercă din nou o minune, în speranţa că-l va putea ajuta pe sărmanul om, dar nu reuşi să obţină nimic altceva în afară de o scânteie albă şi un miros pătrunzător de usturoi.

Către seară, ajunse într-un scuar plin de cupluri elegant îmbrăcate, care se plimbau printre statui de marmură sau se înghesuiau pe bănci, în umbra boscheţilor de mirt şi de oleandru. O vreme îi privi, căutând să priceapă care dintre ei ar fi interesat de poruncile Tatălui şi, când văzu că unii îşi schimbau direcţia de mers pentru a se uita la el plini de curiozitate, se căţără pe o bancă şi începu să predice. Le vorbi despre menirea omului, despre viaţa întru credinţă, despre Diavol şi uneltirile sale perfide, despre mântuire, despre viaţa de apoi, despre Rai şi despre Iad.

Curioşii ascultară puţin, apoi îşi continuară plimbarea, nemailuându-l în seamă. Un stol de porumbei se învârteji pe deasupra şi crezu că Cel de Sus i-a auzit ruga şi i-a înapoiat darul, dar mâinile continuau să se agite în van prin aer, fără să reuşească să materializeze nimic. Un câine se apropie de bancă, ridică piciorul din spate şi slobozi un jet de urină, după care lătră scurt şi fugi pe o alee lăturalnică. Nu descurajă şi continuă să peroreze, încredinţat că drumul său către mântuirea lumii întregi se afla de-abia la început.

Când primele stele sclipiră prin frunzişul întunecat al copacilor, îşi drese glasul, luă o pauză şi-şi coborî privirile. Un bărbat îmbrăcat în haine negre, cu o tichiuţă albă pe creştet, se aşezase pe banca vecină şi părea să-l soarbă din ochi. Zâmbi în întuneric şi clătină din cap, satisfăcut. În sfârşit, primul ascultător în lumea aceasta de păcătoşi!

Se îndreptă spre el şi se aşeză alături, cu mâinile în poală. În depărtare, se auzea o sirenă de poliţie, vuind ascuţit pe deasupra zgomotului surd al motoarelor. Îl întrebă dacă îi plăcuse predica.

— Predica… Predica asta am ascultat-o de atâtea ori, că o ştiu mai bine ca Tine. De două mii de ani am fost prezent la toate întâlnirile pe care le-ai promis oamenilor, răspunse încet celălalt.

Întinse un deget şovăielnic şi atinse crusta de sânge închegat a rănii de pe dosul palmei.

— Pentru că, acum, ai venit, într-adevăr. Eşti chiar tu,

învăţătorule, nu? În sfârşit, prea lungul chin a luat sfârşit! Iisus, lumea asta a ajuns aşa cum o vezi, pentru că după înălţarea Ta totul s-a clădit pe minciuna evangheliştilor. Marcu este cel care m-a urât şi de la el au copiat toţi ceilalţi. Adevărul, Mântuitorule… adevărul este că cel care te-a vândut lui Pilat a fost Petre, nu eu. Petre te-a iubit numai pentru puterea care urma să i se încredinţeze după crucificarea Ta, pe care a folosit-o apoi întru gloria sa, construind Biserica, un loc unde proslăvindu-te pe Tine oamenii îi lăudau de fapt pe capii acesteia. S-a folosit de Tine pentru că nu a crezut în Tine, aşa cum am crezut eu.

Tăcu o clipă şi-şi linse buzele.

— Aceasta, de fapt, a fost ultima ispită la care ai fost supus. Şi ai pierdut, învăţătorule, deoarece acum Biserica este mai puternică decât Tine, nu mai poţi să mântui pe nimeni fără acordul ei, iar dacă papa te anatemizează, o să fii din nou crucificat, de data asta ca un simplu muritor. Istoria, Iisuse, istoria nu este cea presupusă de noi la Cina cea de taină. Am greşit mult… Mult. În fine…

— Am greşit? întrebă celălalt cu glas pierdut.

— E greu să accepţi adevărul, nu? Am fost trimis să-ţi spun că rolul Tău s-a încheiat şi că, de acum încolo, existenţa ta va fi cea a unui simplu muritor.

Iuda se ridică încet de pe bancă, se aplecă spre el, îi duse mâna dreaptă la buze şi i-o sărută, apoi se îndreptă cu paşi târşiţi către ieşirea din scuar.

— Hei, strigă brusc cel rămas pe bancă, ce trebuie să fac acum? La cine să merg şi cui să vorbesc? Hei, omule, cine te-a trimis?